

Kávé

Másnap reggel sem volt kedvem elvonszolni magam a kávéfőzőig. Állítólag mások úgy csinálják, hogy előző este bekészítik a kávé, és reggel csak a gázt kell begyújtani. De ki a tökömnek van kedve este kávéfőzőt töltögetni? Csak azért sem.

A radiátor halkán kattog, az ablaküveghez kis esőcseppek ütődnek. Annyira nem történik semmi, hogy már fáj. Reggel nyolc, vagy valahogy akörül, mert jön a kukásautó. Két házzal odébb van már, ide hallom. Hallom, ahogy lassan húzzák fel a redőnyöket, fölöttem, talán valahol szemben is. Én még csak le sem engedtem őket este. Talán évek óta nem is. Függyönyöm sincs, valami egyéjszakás pasi szaggatta le az egész karnist, amit aztán a földszinten lakó jehovásnak adtam. Talán négy vagy öt éve. Ez akkoriban volt, amikor nagyanyám még érzékelte a külvilágot. Persze nem süttött süteményt, és nem hívott kisdrágámnak, mint más nagyszülők. És a hétvégéken nem jártam hozzá. Azokba az intézetekbe csak hétköznapiokon lehetett menni négy és hat között.

Nagyanyám mindig egy sötétkék, ezüst mintás kimonót viselt. Derékban szorosan meghúzta, gyönyörű alakja volt. A haját balerina kontyba kötötte, és egy sárga falú szobában lakott egy Edit nevű nővel, akit egyébként soha sem láttunk. Apám néha aggódott, hogy unatkozik bent, vitt neki könyveket és újságokat, melyek felkerültek egy polcra, de látszott, hogy soha még csak ki sem nyitotta őket. Csak a tévét nézte, legjobban a tengeri állatos műsorokat szerette, másra tett magasról. Nyugalmat és békességet akarok, ilyeneket mondott.

Évről évre egyre kevesebbet beszélt és egyre kevesebb emberrel, végül már csak feküdt. Apámhoz annyit szólt utoljára: minden mindegy. És utána már hiába látogattuk. Két hónapra rá meghalt.

Már a mi házunknál vannak a kukások. Milyen jó, hogy van portásunk. És milyen jó, hogy ő már túl van a reggeli kávéén, és biztos éberén várta már öt perce, hogy végre kitolhassa a zöld bödönöket. Emlékszem, hogy vártuk az oviban Répás Danival a kukásokat. Felmásztunk a kerítés rácsára, és onnan fütyültünk. Illetve Répa fütyült, én még mindig nem tudok.

Az ágyban feküdtem és hallgattam a redőnyöket. Meg ahogy a kukás autó elhagyja az utcánkat, már bekanyarodhatott a Balzac utcába. Közben beállítok a telefonban egy emlékeztetőt, hogy készítsek be holnap reggelre egy adag kávéét. Hátha. Zuhanyzás alatt pedig igyekszem nem azon gondolkodni, hogy vajon hogy állna nekem egy kimonó.

Otthon

Három főtt babbal játszom a tányéromon vasárnap az ebédnél.

Háromszög formába pöckölöm őket a villával. A villának három ága van. Utálom.

Anyám, apám és a nővérem is meg van róla győződve, hogy megőrültem. Nem mondták ki még, legalábbis hangosan nem. Anyám azt ismételve, hogy *ez így nem mehet és ebből ki kell mászni*

apám meg idegesen szívja a cigit, majd elvonul a könyvtárszobába. A nővérem nem csinál semmit, csak a szokásos pánikot látom a szemében. Ugyanolyan arcot vág, mint amikor pár éve apu összeesett karácsonykor és kijöttek a mentők. Semmire nem tudott válaszolni, holott látszott az arcán, mondani akar valamit, de mégsem mondott semmit.

A nővéremnek van egyébként a legszebb zöld szeme. Andris talán azért tetszett meg nekem először, mert – ha úgy esik a fény – olyan szeme van, mint neki. Kivéve persze a kis barna foltot, ami azért van ott, mert pár éve a nővérem hadonászott egy ceruzával és véletlenül szemén szúrta magát.

A babokat elkezdem felaprózni a szigonyvilla oldalával. Minden babot öt felé vágok, tehát van tizenöt darab babom. Eszembe jut, ha az anyám lennék, akkor megszámolnám. Ha gombócot készít vagy palacsintát, mindig megszámolja. Mindig. Aztán feljegyzi, hogy mennyi fogyott. Nem tudom, hogy már korábban is számolt-e mindent, vagy csak amikor rájött, nem eszem rendesen.

A nővérem aggódva bámul. Apám a könyvtárszobában dohányzik, anyám meg tördeli a kezét

az asztal alatt, már a válla mozgásából is, azokból a nagyon apró kis rezdülésekből is tudom, hogy mire gondol és hogy éppen a bal keze van a jobb kezében és úgy ül. Firka, a kutyám eközben hangosat fingik az ebédlőasztal alatt.

A babok kihültek és mi még csak meg sem szólaltunk. Halkan sóhajtok egyet, kicsit unom. Nővérem próbálja terelni a témát, nem is figyelek rá, megeszem hét kis falatot a babból. Gondolkozom még egyen, de aztán mégsem. Megköszönöm az ebédet és hazamegyek, hogy legyen idejük még beszélni rólam, mielőtt a nővérem is hazamegy.

Apám majd elszív még pár cigarettát. Anyám pityeregni fog, amit látva a nővérem is rákezd majd. És a barna foltos zöld szeméből potyogni fognak a könnyek. Bűntudatom van emiatt. Azt hiszem legalábbis.